

Júlia

Világszerte Nr. 1

KARÁCSONYI
MENYASSZONYOK

Christy McKellen
Drága Emma!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A JÚLIA 689. eredeti címe: A Countess for Christmas (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 689. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-706-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Messze ez volt a legfárasztóbb parti, amelyen Emma Carmichael valaha dolgozott.

Valahogy merevnek és élettelennek tűnt az egész, nem volt semmi hangulat. Ezen még a helyszín sem változtatott, a gyönyörű, előkelő, korhűen felújított chelsea-i ház, mely az elegáns Sloane Square-re nézett.

Emma azt is tudta, mi az oka a parti lélektelenségének. Az emberek, akiket a tálcájáról itallal kínál, mind profi partirésztvevők voltak, akik nem azért jöttek ide, hogy szórakozzanak, hanem hogy éljenek a lehetőséggel és megismerkedhessenek a londoni felső tízezer legfontosabb képviselőivel.

Emma vendégként is vett már részt jó néhány ilyen összejövetelen, igaz, elég régen, még fiatal lányként. A szüleivel és az előkelő cambridge-i magániskolába járó barátnőivel is meghívták pár ilyen eseményre, bár akkoriban elkényeztetett kislányként egész más ember volt, mint most. Ezek az idők rég véget értek – akárcsak az édesapja élete.

Az apja már hat éve elment, de még mindig gyászolta.

Vibrálni kezdett a mobilja, mire észrevétlenül kihúzta a zsebéből, és rápillantott a kijelzőre. Az utolsó hitelezője emlékeztette, hogy elmaradt a részletfizetéssel.

Görcsbe rándult a gyomra, mire gyorsan visszadugta a mobilt a zsebébe, és azonnal az arcára illesztette azt az udvarias mosolyt, amit a munkaadója, Jolyon Fitzherbert elvárt minden alkalmazottól.

– Emma! Beszédem van magával! – hallotta a férfi hangját a terem túloldaláról.

Az ördögbe! Meglátta!

Emma nyelt egy nagyot, és megindult a főnöke felé, aki a sarokban a vendégek kis csoportjával beszélgetett, könyökét egy giccses kandallópárkányon nyugtatva. Remélte, hogy nem lesz baj, hiszen nem kettesben voltak. Különben egyre nehezebben tudta féken tartani a férfit, aki mind mohóbb pillantásokkal méregette, sőt ha felöntött a garatra, még sokkal tolaikodóbban közeledett hozzá.

Emma leküzdve ellenérzéseit, tisztelettel odabiccentett a férfinak, és kedvesen mosolyogva megkérdezte:

– Miben segíthetek?

– Remélem, nem azt láttam az imént, hogy a telefonján játszik, miközben a vendégeimet kellene kiszolgálnia. Mert ez fölöttébb nagy arcátlanság lenne öntől, nemde? – kérdezte élesen a férfi.

– Igen, vagyis hogy nem. Nem játszottam a telefonomon... – Emma elvörösödött a jelenlévők pillantásának kereszttüzeiben. – Épp csak rápillantottam a képernyőre.

– Na persze, mert maga túl jó ahhoz, hogy italokat szolgáljon fel, ugyebár. – Jolyon hangja csöpögött a gúnytól.

– Dehogy! Egyáltalán nem erről van szó.

– Amíg tőlem kapja a fizetését, elvárom, hogy a munkájára összpontosítson, megértette?!

– Természetesen. Így lesz, uram! – biztosította Emma, akinek arcára fagyott a mosoly, miközben azt kívánta, bár most azonnal megnyílna alatta a föld, és elnyelné.

A férfinak láthatóan öröme telt benne, hogy mások előtt megalázhatta.

– Nos, ha így lesz, akkor mindjárt hozhatna is nekem egy nagy pohár whiskyt.

Emma már nyitotta a száját, hogy megkérdezze, nem kérnek-e a többiek is valamit, de a munkaadója egy türelmetlen kézmozdulattal elbocsátotta:

– Na, szedje a lábát! Meddig várjak még?

Emma meglepetten hátrahőkölt, de engedelmeskedett. Közben önkéntelenül a mutatójja köré csavarta az ezüstláncát, amely fontos emlék volt számára a múltból. Azokra az időkre emlékeztette, amikor még nem omlott össze az egész élete.

Vett egy nagy levegőt, és a bársekreányhez lépett, ahol a ház ura a whiskyjeit őrizte. Kitöltött egy jó nagy pohárral, aztán mivel kifröccsent az ital, gyorsan feltörölte a cseppeket a kötényével, nehogy nyomot hagyjanak a sötét faburkolaton. Nem akart újabb fejmosásban részesülni.

Ez volt a munkája legkellemetlenebb része. A ház ura úgy beszélt vele, mint a kutyával, és ő nem tehetett mást, mint a nyelvébe harapott, és hallgatott.

Clio Caldwell, a jó hírű munkaközvetítő iroda, a *Maid*s in Chelsea tulajdonosa, aki megtalálta neki ezt a házvezetőnői állást, figyelmeztette, hogy Jolyon Fitzherbert nehéz eset, de annyira jó volt a fizetés, hogy Emma úgy döntött, megpróbálja elviselni a férfi minősíthetetlen modorát és gyomorforgató közeledési kísérleteit. Ha még egy kicsit kibírja nála, talán sikerül végre kifizetni az apjától rámaradt összes adósságot.

Micsoda megkönnyebbülés lesz újra normális életet élni!

Szinte a semmiből jött a fájdalom, ismét megrohanta az imádott apja halála miatt érzett szomorúság. Mit meg nem adott volna érte, ha visszakaphatja őt! Ha újra átölelheti, ha hallhatja a megnyugtató szavait, hogy nem lesz semmi baj.

Sajnos azonban lett baj, nem is kicsi. Az apja, bármilyen kedves és jó ember volt is, nem gondoskodott róluk, sőt életében rengeteg adósságot halmozott fel. Így aztán a biztonságosnak hitt életük semmivé vált abban a pillanatban, ahogy az apját eltemették. Az anyja teljesen tönkrement a bizonytalanságban, úgyhogy Emmának egyedül kellett megbirkóznia a gyással és a szegénységgel.

Úgy megszorította a whiskys poharat, hogy belefehéredtek az ujjai, miközben visszatért a házigazdához.

– Parancsoljon, uram – mondta kedvesen.

A férfi egy pillantásra sem méltatta, csak elvette tőle a poharat, aztán hátat fordított. Halkan mondott valamit a mellette álló férfinak, aki sokatmondó pillantást vetett Emmára, és felnevetett.

A lány lenyelte az újabb sértést, és szó nélkül a konyhába menekült. Általában ez a helyiség volt a menedéke, most is itt fújta ki magát.

Szerette a konyhát, ez volt számára a ház legkellemesebb része. Csupa normális ember vette körül, arról nem beszélve, hogy innen az egész partin rajta tarthatta a szemét. Clio szerencsére az ügynökség legjobb embereit küldte ma estére. A két pincéernőt, Sophie-t és Grace-t Emma jól ismerte, olyan gyakran dolgoztak együtt az elmúlt év során, hogy egész jól összebarátkoztak.

Előtte Emmának voltak problémái a barátkozással, a régi barátait ugyanis elveszítette az apjával kapcsolatos zajos botrány miatt, ráadásul az öreg tényleg fűnek-fának, az összes barátjuknak és ismerősüknek tartozott.

A vidám, szőke Sophie, akinek úgy vágott az esze, mint a borotva, ma estére magával hozta az egyik barátnőjét, Ashleigh-t, aki Ausztráliából érkezett és csak néhány hónapot töltött Angliában.

Ők négyen nagyon jól kijöttek egymással az este folyamán, a rövid szünetek alatt kibeszélték a fennhéjázó vendégeket. Emma mosolya azonban nem volt mindig őszinte. Emlékezett rá ugyanis, hogy néhány évvel ezelőtt ő sem volt különb ezeknél a kényes és udvariatlan uraknál és hölgyeknél. És nagyon szégyellte magát emiatt.

– Üdv! – csatlakozott a többiekhez, akik a konyhapultnál mojítókat és kir royalokat kevertek.

– Hahó, Emma! Épp azt mesélem Ashleigh-nek, milyen jól éreztük magunkat tavaly a szilveszteri Snowflake bálon – kacintott rá Sophie. – Ugye idén is jössz? Mondj igent, légy szíves!

– Remélhetőleg megyek, mármint akkor, ha a jelenlegi munkaadóm elenged. Elvileg akkor épp Kanadában lesz, sítúrán, szóval valószínűleg összejön a dolog.

A minden évben megrendezésre kerülő szilveszteri bál közkedvelt és népszerű esemény volt a chelsea-i gazdagok és előkelők köreiből. A lányok elsősorban azért szerették, mert hosszú napokig ehatték azokat a finomságokat, amelyeket a buli végén hazavihettek magukkal. Persze Emma fejében megfordult az is, milyen jó lenne egyszer vendégként, nem pedig pincérként részt venni egy ilyen bálon, ugyanakkor tudta, hogy az anyagi helyzete miatt sokáig még csak nem is gondolhat ilyesmire.

– Ti jöttök? – kérdezte Emma, mire a lányok bólogtak.

A feltűnően vékony, de nagyon csinos és olykor ijesztően gyakorlatias Grace szélesen

elmosolyodott.

– A viláért sem mulasztanám el. És ha adhatok egy jótanácsot, mihamarabb szólj Cliónak, Ashleigh, amennyiben téged is érdekel ez a lehetőség. Mindig keres új és elkötelezett embereket erre a munkára, téged biztosan rögtön felvenne.

– Majd meggondolom. Karácsonyra eredetileg haza akartam utazni a szüleimhez, de már nem vagyok biztos benne, hogy ez jó ötlet. Nem tenne jót az ünnepi hangulatnak, ha folyamatosan próbálnék kitérni a volt vőlegényem útjából.

– A volt vőlegényed a szüleidnél tölti a karácsonyt? – hökkent meg Grace. – Ez azért elég furá.

– Valóban az – ismerte el Ashleigh. – De van egy kis gond. Ha itt maradok az ünnepekre, új szállást kell keresnem. A jelenlegi panzióban csak december elejéig maradhatok, szóval egy hónapom van, hogy helyet találjak magamnak valahol. – Reménykedve körbepillantott. – Nem keres valamelyikőtök lakótársat véletlenül? Akár a kanapén is elalszom. Vagy a szőnyegen, egy hálószáokban.

– Sajnálom – rázta meg a fejét Sophie. – Mint tudod, nekem csak egyetlen szobám van, és a kis, rozzant kanapémat gyakorlatilag elborítják a varrókellékeim, leülni is alig lehet rá.

De a többi lány is a fejét ingatta.

– Hozzám sem jöhetsz – mondta Emma. – Anyám még mindig nálam lakik, mert épp felújítják a lakását. És nem hiszem, hogy szó nélkül lenyelné, ha beköltöztetnék valakit a kanapémra. E tekintetben elég érzékeny.

– Nem gond – dünnyögte Ashleigh, bár elég csalódott arcot vágott. – Majdcsak adódik valami. Egy másodperccel később egy ötödik pincérnő esett be a konyhába.

– Emma! Fogytán vannak az italok. Siessetek!

– Máris megyünk! – Emma felkapott egy teli tálcát, és kisietett a konyhából. – Viszlát odabenn, lányok!

Miközben ajkán udvarias mosollyal átvágott a vendégek között, észrevett a terem végében egy magas, fekete öltönyös férfit, aki valahonnan ismerősnek tűnt. Széles válla, a nyakánál göndörödő haja, az egész tartása... Igen, a fickó határozottan emlékeztetett valakire, akibe egykor régen nagyon szerelmes volt.

A vér egyszerre sebesebben kezdett lüktetni az ereiben.

A férfi oldalt fordult, és kiderült, hogy csakugyan ő az. Jack Westwood, Redminster leendő grófja.

Emmának hirtelen elviselhetetlenül melege lett. Hat éve nem látta ezt az embert, és most szívében vegyes érzésekkel meredt rá. Egyszerre rémült halálra és töltötte el örömteli izgalom.

Nem látta Jacket azóta, hogy darabokra hullott az élete.

Önkéntelenül is hátrált egy lépést, menekülési lehetőséget keresett, hogy lenyugodhasson egy kicsit.

Mi az ördögöt csinál itt Jack egyáltalán? Amerikában kellene lennie, és vezetnie a sok milliárd dolláros cégbirodalmát, amelynek a kedvéért hat évvel ezelőtt elhagyta Angliát.

Huszonégy évesen Jack szerette volna megmutatni, mit tud. Nem akart a családi vagyont élvezve lustálkodni, hanem megpróbált nevet szerezni magának az üzleti életben, és mint az újságokból kiderült, igen sikeresnek bizonyult.

Emma olvasta valahol, hogy elhunyt az öreg earl, Jack nagyapja. Még eszébe is jutott, hogy emiatt alighanem hazatér majd a férfi, és lám, a gyanúja beigazolódott.

Jacket, mint mindig, most is vihogó nők vették körül, akik szent áhítattal figyelték minden megmozdulását, mintha ő lenne a világ nyolcadik csodája. És ez már évtizedekkel ezelőtt is így volt.

Emma először tizenkét éves korában találkozott vele. Jack a barátnője, Clare bátyja volt, és Emmának akkoriban az volt érzése, hogy Jack nem szenvedheti őt, és ez komoly fejtörést okozott neki, mert nem értette az okát.

Miközben Jacket figyelte, egy nő a férfi vállára tette a kezét, odahajolt hozzá, és a fülébe súgott valamit.

Emma szívét mintha jeges kéz szorította volna össze.

Lehet, hogy ezek ketten együtt vannak? Már a gondolattól is rosszul lett.

Tett pár lépést oldalra, és közben reménykedett, hogy Jack nem fordul egészen feléje, és nem fogja észrevenni, hogy épp italokat szolgál fel a *Maids in Chelsea* egyenkötényében.

– Hé, te! Ne állj ott, mint egy faszent, hanem hozz valamit inni! – kiáltotta a házigazda egyik fölöttébb kellemetlen barátja.

Emma vöröslő arccal indult meg a csoportosulás felé, és azon imádkozott, hogy csak Jack fel ne figyeljen rá. Erre különben volt némi esély, tekintve, hogy a férfi és hölgykoszorúja kicsit odébb állt.

Sajnos azonban nem figyelt arra, hová lép, és sikerült rátaposnia az őt odahívó vendég kísérőjének flitteres topánkájára. A nő felvisított és hadonászni kezdett, aminek következtében kiverte a tálcát Emma kezéből. A méregdrága, itallal teli kristálypoharak mind a bézs csodaszőnyegen landoltak, melyet a ház ura alig egy hete vásárolt.

Egy pillanatra minden szempár feléjük fordult, majd halk nevetés hangjai hallatszottak. Emma gyorsan letérdelt, hogy összeszedje a poharakat, nem szerette volna, ha valaki üvegbe lép. Közben a ragacos lé egy része a szőnyegből lassan átszivárgott a szoknyájára és a harisnyájára.

Már csak az hiányzik, hogy a házigazda felfigyeljen a jelenetre, és kész a katasztrófa...

Tanácsstalanul nézett fel, és a pillantása egyenesen Jack Westwood döbönt tekintetével találkozott. Az acélkék szempárral, mely mindig is óriási hatással volt rá.

A férfi ugyanolyan dermedten bámulta, mint ahogy Emma őt egy perccel azelőtt.

A lány gyorsan elfordította a fejét, összekapkodta az ép poharakat és az üvegcserepeket, aztán felállt, és utat csinált magának a konyhába.

– Bocsánat! Elnézést! – ismételte gépiesen, miközben átküzdötte magát a tömegben.

Remélhetőleg nem ismert fel, hitegette magát közben. Istenem, add, hogy így legyen!

Az első ember, akivel találkozott, Grace volt.

– Te jó ég, Emma! Mi történt? – szörnyülködött, és kivette a kezéből az üvegcserepekkel teli tálcát.

A lány megkapaszkodott a konyhapultban, és vett néhány mély lélegzetet.

– Emma, jól vagy? Olyan fehér lettél, mint a meszelt fal! – ijedezett Sophie. – Valami gonoszat mondtak neked? Vagy molesztáltak? Esetleg kekeckedett valaki?

Egészen nyilvánvaló volt, hogy Sophie elegendő tapasztalattal rendelkezett a pincérkedés területén.

– Nem, semmi ilyesmi. Egyszerűen csak megláttam valakit, akivel már nagyon rég nem találkoztam, és ez eléggé meglepett – magyarázkodott.

Jack mindig is ilyen hatással volt rá. Azonnal elbúcsúzott a józan esze, és felülkerekedtek az érzései. Hat éve nem hallotta a férfi mély hangját, nem látta széles mosolyát. Nem lélegezte be lehengerlő illatát, ami mindig vágyakozást keltett benne.

– Nem számítottam rá, hogy viszontlátom őt, ez minden – folytatta, majd megpróbálkozott egy mosollyal, sikertelenül. – Nem készültem rá, ezért vágott annyira mellbe.

A barátnői azonban nem elégedtek meg ilyen soványka információval. Nem is csoda különben, hiszen Emma úgy reszketett, mint a nyárfalevél.

– Gondolom, egy volt barátodról van szó – jegyezte meg Ashleigh.

Emma némán bólintott, aztán gyorsan lesütötte a szemét, mert a viláért sem akart részletesen beszámolni róla, mi is volt közte és Jack között. Ma este már tényleg nagyon észnél kell lennie, ha nem akarja, hogy kirúgják. Különben sem tanácsos továbbra is Jack Westwoodon törnie a fejét, ha nem akarja, hogy végképp elveszítse a lélekjelenlétét.

– Nincs semmi baj, megoldom – felelte. – De elejtettem egy tálcát tele italokkal. A világos szőnyegre esett, és a krémszínű kanapéra, meg pár vendég ruhájára is jutott belőle, és mondhatom, ez utóbbiak nem voltak nagyon boldogok.

– Ne félj, elintézzük – nyugtatta meg Grace, és megpaskolta a karját. – Sophie, hozz légy szíves egy törlőrongyot és valami kárpittisztítót.

– Máris.

– Én pedig mindjárt beviszek egy tálca újabb italt, és igyekszem elbűvölni a vendégeket, akiket lelocsoltál – ajánlkozott Ashleigh.

– Remek ötlet! – dicsérte meg Grace. – Te pedig, Emma, ülj le, és húzd a fejed a két térded közé, hogy visszatérjen a szín az arcodba, mert a végén még elájulsz itt nekem.

– De hát... – akart tiltakozni Emma, de a barátnője nemes egyszerűséggel lenyomta egy székre, majd előretolta a fejét, míg fel nem vette a kívánt pozíciót.

Emma a világért sem akart kellemetlenséget okozni a barátnőinek, ugyanakkor nagyon jólesett neki, hogy valaki törődik vele ebben a szörnyű helyzetben. Kis idő elteltével jobban is lett, és már készült, hogy visszamegy a parti helyszínére, amikor Sophie lépett be a konyhába.

– Már sokkal jobban nézel ki – állapította meg.

– Jobban is vagyok – bizonygatta Emma. – Épp most akartam visszatérni az oroszlán barlangjába.

– Maradhatsz a konyhában is, van itt is épp elég feladat – vélte Grace. – A vendégekkel meg majd mi megbirkózunk.

– Köszönöm, igazán kedves vagy, de egész estére nem bújhatok el. A munkaadónk elvárja, hogy rajta tartsam a szemem a történéseken, hisz azért fizet, hogy levezényeljem a partit.

Emma csak remélni tudta, hogy a hangja magabiztosabb, mint ahogy érzi magát.

– Jó, de előbb csináljunk valamit a hajaddal! – javasolta Sophie. – Rémes ez a szigorú hajpánt. Ezzel csak elriasztod a férfiakat.

Emma hagyta, hogy a barátnője kivegye a hajpántot, aztán megrázta a fejét, és szőke sörénye lágy hullámokban omlott a vállára.

– Csodás a hajad! – lelkesedett Sophie. – Ugye természetes a színe, nem festetted?

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy rendszeresen fodrászhoz járjak – rázta a fejét Emma, és eszébe jutott, mennyi pénzt vert el régen frizurákra. Pedig annyi értelmesebb dologra költhette volna most azt a pénzt! Tanfolyamokra, könyvekre, tanulásra...

Hát igen, azóta jelentősen megváltoztak a prioritásai.

Kivágódott a konyhaajtó, és Emma összereszt, amikor meglátta a villámló szemű Jolyon Fitzherbertet.

– Hát maga meg mi az ördögöt csinál itt, Emma? Ne duzzogjon, hanem dolgozzon, a fenébe is! És egyáltalán... Remélem, nem képzeled, hogy büntetlenül tönkreteheti a szőnyegemet meg a kanapémat!

– Csak a meglévő készleteket ellenőriztem, épp vissza akartam térni a szalonba – bizonygatta a lány kissé éles hangon.

A házigazda szeme résnyire szűkült.

– Jöjjön velem! – vakkantotta, és a bizonytalan mozdulat, mellyel megfordult, csak bizonyította, milyen részeg máris.

Sophie vigasztalón Emma kezére tette a kezét, de a lány fáradtan lerázta magáról.

– Nem lesz semmi baj – dünnyögte. – Ti csak tartsátok a frontot, hamarosan visszajövök.

Azzal követte a munkaadóját, és nyelt egy nagyot, amikor Fitzherbert a dolgozószobája ajtaját nyitotta ki. Ebbe a szobába csak akkor hívták be az alkalmazottakat, ha tényleg nagy volt a baj. A ház ura imádta a hatalmas íróasztala mögött trónolva megfélemlíteni a neki kiszolgáltatottakat.

Bocsánatkérően felemelte a kezét.

– Uram, higgye el, nagyon sajnálom, hogy elejtettem azokat az italokat. Baleset volt, és ígérem, nem fog többé előfordulni.

A férfi megfordult, még mielőtt elérte volna az íróasztalt, és ismételten megingott. Nyilvánvalóan sokkal többet ivott a kelleténél.

– Halljuk, hogyan szándékozol jóvátenni az ügyetlenségedet? – kérdezte hangosan, és Emmának nem nagyon tetszett az, ahogy rámeresztette véreres szemét.

– Kifizetem a szőnyegtisztítást, és azt az egy-két poharat, ami eltört – mondta gyorsan. – Remélem, ez elegendő lesz...

Fitzherbert a fejét rázta.

– Nem hinném. Itt ugyanis nem csak a szőnyegről vagy a poharakról van szó. Tönkretetted az egész összejövételt.

Emma tudta, hogy nem ajánlatos bosszantani egy részegét, mégsem tudta megállni, hogy fel ne vesse az állát, és össze ne fonja a karját maga előtt.

Egy csudákat tett ő tönkre bármit is! Ez a kis malőr legfeljebb emlékezetessé tette ezt a halálunalmas partit.

– Nem hinném – mondta óvatosan. – Nekem úgy tűnt, hogy a vendégei nagyon élvezik a bulit. Én legalábbis mindenkitől csak dicséretet hallottam.

Nagyon finoman fejezte ki magát, bár pontosan tudta, hová akar a férfi kilyukadni a célozgatásával. Emlékeztette magát az anyagi helyzetére, és inkább csendben maradt. Egyszerűen nem engedhette meg magának, hogy elküldje a munkaadóját oda, ahová a legszívesebben elküldte volna.

De mint az várható is volt, Fitzherbertet ez a finom ellenkezés is felbőszítette. Odalépett Emmához, és a hajába túrt, majd a nyakánál fogva közelebb rántotta magához, hogy a másik kezével végigsimíthasson az állán, egészen az ajkáig.

Emma toroka elszorult. Kettesben voltak a szobában, távol a vendégektől és a többi alkalmazottól. Tudta, ha nem akarja, hogy kirúgják, nem mutathat gyöngeséget egy pillanatra sem, így aztán elfojtotta undorát, és bátran farkasszemet nézett a férfival.

– Nos, számomra agyoncsaptad a hangulatot, ez egyszer biztos – mordult fel, és olyan közel hajolt, hogy a lány érezhette whiskytől bűzlő leheletét. – De már eszembe is jutott valami, amivel kárpótolhatnál. – És mohó pillantását a lány ajkára függesztette.

Emma kétségbeesetten agyalt, hogyan mászhatna ki a kutyaszorítóból.

– Eresszen el, kérem – mondta hangosan és határozottan, holott nagyon nehezebbre esett ez a kimért hangnem. – Vissza kell mennem a vendégekhez. Akik egyébként valószínűleg már önt is hiányolják – tette hozzá, emlékeztetve a férfit a házigazdai kötelezettségeire. Ami számára a menekülést jelentette volna.

Sajnos azonban, ahogy Fitzherbert merev, savós színű tekintetét látta, aligha lesz szerencséje ezzel a trükkel. A fickó határozottan többet akart tőle egy bocsánatkérésnél.

Már a gondolatra is kirázta a hideg, hogy ez az ember egy ujjal is hozzáérjen, úgyhogy hátrált egy lépést, és egy ügyes fordulattal sikerült kibontakoznia a szorításából.

– Vissza kell mennem dolgozni. Majd holnap megbeszéljük ezt a dolgot, rendben?

És még mielőtt a munkáltatója bármit mondhatott volna, már el is hagyta a dolgozószobát, és merev léptekkel elindult a folyosón a konyha irányába. Igen ám, de hallotta, hogy a férfi futólépésben utánaered. Egy pillanattal később már a nyakába lihegett, és egy lépéssel a szalonba vezető szárnyas ajtó előtt elkapta a karját.

– Kérem, hagyjon! – tiltakozott a lány, de nem sokáig tehetette, mert Fitzherbert egy másodperc múlva magához szorította, és a szájára tapasztotta nedves és hideg, csigaszerű száját. Emma az undortól ledermedt, és egy darabig levegőt sem kapott. A vére a fülében zakatolt, és épp elkezdett volna kiszabadulni az ölelésből, amikor a férfi hirtelen elengedte. Vagyis hogy inkább mintha elpenderült volna mellőle.

Emma riadtan megfordult, és nekiesett... Jacknek. A férfi egyenesen rá szegezte beszédes tekintetét, és bár nyugodtnak tűnt, a halántékán jól láthatóan lüktetett egy apró ér.

Emma különös bizsergést érzett a gyomra tájékán.

Közben a szeme Fitzherbertet kereste, aki összegörnyedve kapaszkodott az ajtófélfába, és hozzá még nyögött is, mintha fájlalná valamijét.

– Mi ütött beléd, Westwood? – meredt ellenségesen Jackre.

A férfi úgy nézett vissza rá, hogy Emma nem lepődött volna meg, ha egy ökölcsapással is megtoldja a mondanivalóját.

Ehelyett azonban csak egészen közel lépett hozzá, és magasról lenézve rá dühösen az arcába sziszegte:

– Hagyja békén a feleségemet, vagy legközelebb nem ússza meg ennyivel.

2. FEJEZET

Jack rögtön rájött, hogy szarvashibát követett el, amikor meghallotta maga mögött a vendégek izgatott mormogását.

Egek, mit művelt!

Egyszerűen nem volt jellemző rá, hogy így kijöjjön a sodrából. Az üzleti világban arról volt híres, hogy mindig hűvös és szenttelen tudott maradni. De az, hogy viszontlátta Emmát, némileg megingatta a lelki egyensúlyát.

Legutóbb akkor feledkezett így meg magáról, amikor megkérte Emma kezét. A lány valamiért ilyen hatással volt rá. Az önuralma és a józan esze egyszerre eltűnt a semmiben.

Ha csak minimális sütnivalója van, elkerülte volna Emmát ma este. Legalább addig, míg kiheveri a sokkot, amit a találkozásuk okozott. De képtelen volt úgy tenni, mintha mi sem történt volna.

Ösztönösen a lány keresésére indult, miután elveszítette őt szem elől. És amikor észrevette, hogy Fitzherbert erőszakoskodik vele, egyszerűen elszállt az agya. Hiszen Emma még mindig a felesége volt, akkor is, ha évek óta nem tartották a kapcsolatot. Még mindig forrt benne a düh amiatt, ahogy ez a gazember Emmával viselkedett. Mit képzelsz ez a faragatlan alak? Miért erőlteti rá magát egy nőre, aki nyilvánvalóan egyáltalán nem kívánja a közelségét?

Mert Emma ki nem állhatta ezt az alakot, efelől Jacknek kétsége sem volt. Noha igyekezett leplezni az érzéseit, a testbeszéde elárulta.

– Minden rendben, Emma? – kérdezte a lánytól, és közben fürkészőn nézett az arcába, az esetleges erőszak nyomai után kutatva, de nagy megkönnyebbülésére úgy látta, hogy csak a büszkeségén esett csorba.

– Igen, köszönöm, nincs baj – bólogatott Emma, és futólag a karjára tette a kezét.

Jacket elöntötte a forróság, amitől úgy megijedt, hogy nyomban elrántotta a karját. Közben a házigazda felegyenesedett, és megigazította gyűrött ingét.

– Tűnjetek el innen mindketten – dűnnyögte kásás hangon.

Jack Emmára sandított, és meglepte az ijedség, amit a lány arcán látott. Nocsak! Hogyhogy nem örül, hogy mihamarabb elszabadulhat innen? Csak nincs valami köze ehhez a Fitzherberthez? Lehet, hogy viszonyuk van, ő meg, amilyen ostoba...?

A gondolat elborzasztotta. Ilyen mélyre mégsem süllyedhetett Emma. Persze Fitzherbert gazdag ember, az ő oldalán nem kell attól tartania, hogy valaha is nélkülözni fog, de ez azért mégsem elég ok egy viszonyhoz...

– Ez csak egy buta félreértés – tiltakozott közben a lány. – Nem beszélhetnénk ezt meg később, nyugodtabb körülmények között?

A férfi felemelte a kezét, hogy elhallgattassa, és megrázta a fejét. A szeme résnyire szűkült.

– Nem érdekel, amit mondani akarsz, Emma. Takarodj innen! Most azonnal! A többi lány majd elvégzi helyetted a munkát. Ha jól láttam, különben is ez ment egész este. Ők dolgoztak, míg te a konyhában bujkáltál.

– Onnan irányítottam a munkálatokat – mentegetőzött a lány.

– Akkor is ki vagy rúgva, megértetted? – mennydörögte a részeg férfi.

Ki van rúgva? Ezek szerint Emma csak dolgozik neki, nem személyes a kapcsolatuk?

Ez valahogy még inkább meglepte Jacket.

Emma tiltakozni próbált, de Fitzherbert nem hagyta szóhoz jutni.

– Megmondtam az ügynökségnek, hogy olyan házvezetőnőt akarok, akinek nincs családja. Nekem olyan ember kell, aki késő éjjel is mozgósítható, és bármikor rendelkezésemre áll, anélkül hogy ezt valakivel meg kellene beszélnie. Elég sok rossz tapasztalatom volt már különféle munkavállalókkal, úgyhogy pontosan tudom, mire kell ügyelnem. Különben meg – vetett gonosz pillantást Jackre –, miféle férj az, aki hagyja a feleségét egy városszerte ismert nőcsábásznál

dolgozni?

Ha eddig nem is, most aztán egészen nyilvánvaló volt, hogyan képzei el a ház ura egy házvezetőnő munkakörét. Jack arca eltorzult a dühtől.

– Az önéletrajzodban az szerepelt, hogy hajadon vagy – folytatta Fitzherbert, és nem is törődött az indulatos Jackkel, akinek a keze közben ökölbe szorult. – Hazudtál, vagyis joggal mondom fel neked azonnali hatállyal. Nem tűrök a házamban hazugokat. Ahogy egy eladósodott lúzer lányának sincs itt helye.

Emma elsápadt, ami láthatóan igencsak tetszett a férfinak. Vigyorogva előrehajolt, hogy az utolsó cseppig kiélvezze a helyzetet.

– Ó, igen, mindent tudok arról a szélhámos apádról, aki mások pénzéből élt olyan nagy lábon. Már csak önvédelemből is lenyomoztatok mindenkit, akit az otthonomba engedek. – Vádlón Emmára mutatott. – Csak azért kaptad tőlem ezt az esélyt, mert keményen dolgoztál, és egész tűrhetően nézel ki. De ki tudja, mi tűnt el a házamból, mióta itt vagy...

Ebből elég!

– Ne merészeljen így beszélni velem! – fakadt ki Jack.

– Kérlek, ne szólj ebbe bele, Jack! – utasította rendre Emma. – Mondtam, hogy majd én elintézem. Hó végén úgyis felmondtam volna – folytatta, immáron a házigazdához intézve a szavait. – Elegendem van a folyamatos dörgölözéséből. Nyugodtan odaadhatja másnak ezt a remek állást. – Azzal letépte a kötényt, Fitzherbert lábához hajította, majd sarkon fordult és kicsörtetett a házból.

Időközben az összes vendég összegyűlt körülöttük, és kikerekedett szemmel bámulták a jelenetet. A figyelmük később a tanácstalanul álldogáló Jackre összpontosult. Mintha azt várták volna, hogy a felesége után siet.

Ördög és pokol!

Most nemcsak hogy kifecsegte a házassága hétpecsétes titkát, de emiatt ráadásul csorbát szenvedhet a jó híre. Nem szeretett volna a bulvársajtó érdeklődésének középpontjába kerülni, hiszen az volt a cél, hogy az amerikai sikereket követően Európában is megvesse a lábát, méghozzá lehetőleg botrányok nélkül.

Vetett Fitzherbertre még egy utolsó, lesújtó pillantást, aztán a gardróbhoz lépett, fogta a kabátját, és követte Emmát ki a hideg novemberi éjszakába.

A lány nem fordult hátra, csak leszaladt a márványlepcsőn, és átsietett a ház előtti jókora területen.

– Emma, várj! – kiáltotta Jack, aki attól félt, hogy a neje fog egy taxit, és eltűnik, mielőtt beérhetné.

Márpedig mindenképpen ki akarta deríteni, mi történt itt, mi volt ez az egész.

– Mondd csak, mi a csudáért kellett közbeavatkoznod? – perdült meg a lány, és a szeme harciasan megvillant. Már nem volt olyan sápadt, a hideg és az indulat megszínesítette az arcát.

Jack meglepődött. Már el is felejtette, milyen szép és szenvedélyes teremtés a felesége. Talán még szebb is, mint hat éve volt.

Hat éve, amikor utoljára találkoztak. Onnantól kezdve Jack csak az álmaiban láthatta a világoszöld szempárt, a telt, lágy ajkat, mely rendszerint nevetésre állt. Most azonban egyáltalán nem úgy festett Emma, mint akinek sok kedve van nevetni.

Jack elhessegette a múltra vonatkozó gondolatokat, összefonta a karját a melle előtt, és kérdően felvonta az egyik szemöldökét.

– Miért, szerinted mit kellett volna csinálnom? Álltam volna ott szótlánul, és tűrtem volna el, hogy az a gazember erőszakoskodik veled? – kérdezte hűvösen. Esze ágában sem volt a híres Sloane Square-en jelenetet rendezni. Itt aztán tényleg bármelyik épület vagy bokor mögül előugorhatott volna egy lesifotós. – Ha ez megnyugtat, amennyiben egy másik nő került volna a szemem láttára ilyen helyzetbe, őt is megpróbáltam volna megvédeni.

– Nos, az én esetemben feleslegesen buzgólkodtál. Tudok vigyázni magamra, nincs szükségem a védelmedre.

– A férjed vagyok – mondta erre a férfi, és a válla megfeszült. – Ki védjen meg, ha nem én?

Emma felsóhajtott, és a cipője orrával rugdosni kezdte a földet.

– Papíron tényleg házasok vagyunk még, de erről odabent nem tudott senki. Én legalábbis senkinek nem árultam el.

Jack kissé sértőnek találta ezt az egészet. Mintha a házasságuk valami mocskos kis titok volna, amit szégyellni kellene.

Volt vagy ezer kérdése. Szerette volna tudni, mit csinált Emma az elmúlt évek során. Miért kényszerül rá, hogy ilyen fickóknak dolgozzon, mint ez a Fitzherbert, és miért nem jelentkezett nála egyszer sem, mióta elváltak útjaik.

De nem kérdezett semmit. Ez most nem volt sem a megfelelő hely, sem a megfelelő időpont, hogy ilyesmikről beszélgessenek.

– Nem is értem. Miért mondtad ki ott, mindenki füle hallatára, hogy a feleséged vagyok? – tudakolta Emma.

Jack elgyötörten dörgölte meg a homlokát.

– Elragadott a hév, és egy pillanatra elveszítettem a fejemet.

Hát igen, ez gyakran megtörtént vele, ha Emma közelében volt. A lány valamiért minden értelmes gondolatot kitörölt a fejéből. Rajta kívül soha senki nem volt rá ilyen hatással.

Nagy meglepetésére mosoly jelent meg Emma arcán.

– Akkor most egy darabig lesz miről pletykálnia a chelsea-i felső tízezernek. Mert a gazdagok is imádják ám a szaftos híreket.

Jack legyintett.

– Ne aggódj, minden csoda három napig tart. Utána elfelejtik, mert jön újabb sztori, amin csámcsoghatnak. Teszek róla, hogy leszálljanak rólunk.

Emma egy darabig némán nézte, mintha hinné is, nem is, hogy megbirkózik egy ilyen nagyságrendű problémával. Jack visszanézett rá, és titkon küzdött azokkal az érzésekkel, amiket a találkozásuk ébresztett benne. A legszívesebben elfelejtette volna, hogy ez a nő a felesége, de sajnos erre képtelen volt. Most, hogy hazajött, különösen. De talán jobb is szembenézniük ezzel a problémával mihamarabb, hogy aztán visszatérhessenek mindketten a korábbi életükhöz. Persze ez a visszatérés biztosan nem lesz zavartalan. Hiszen a válás mindig fájdalmas dolog, még hat év különélés után is.

Emma hirtelen lesütötte a szemét, és a járdát kezdte fixírozni.

– Igazából nem akartam felmondani – vallotta be. – Bár utálok ezt az alakot, de nagyon jól fizet. És ki tudja, kapok-e újra munkát, ha bosszúból elhíreszteli rólam, hogy megbízhatatlan, hazug és lusta vagyok.

– Nem lesz semmi baj, ne félj. Fitzherbert gyáva fickó, nem hinném, hogy bosszút akarna állni.

– Jack keze most is ökölbe szorult, ha eszébe jutott az iménti jelenet.

– Elég, ha néhány szót elejt itt és ott – harapott az ajkába Emma. – Befolyásos ember, és sokakat ismer.

Elbámult a férfi válla fölött a messzeségbe, és közben a lélegzete apró felhőket formált a levegőben.

– Remélem, legalább az ügynökségnél Clio elhiszi az én verziómat, és továbbra is kiajánl majd különféle állásokra – töprengett el. – Igaz, hiába ajánl ki, ha a reménybeli munkáltatóm Fitzherbert ismerőse, mert akkor úgysem fog alkalmazni.

– Gondolom, azért nem létfontosságú számodra, hogy azonnal új állást találj – jegyezte meg óvatosan és kissé csodálkozva a férfi, aki nem értette, miért akar Emma ennyire dolgozni.

Mi lett a szép tervekből, hogy egyetemre megy?

A lány szomorúan elmosolyodott.

– De, sajnos az, Jack. Létfontosságú. Tudod, nem mindenkinek van milliós bevételű cége Amerikában.

A férfi szárazon felnevetett. Hitetlenkedve rázta a fejét, hiszen annak idején sosem mert volna igent mondani annak az amerikai elektronikai cégnek az ajánlatára, ha Emma nem biztatja annyira. És ez az állás tette lehetővé később, hogy megvalósíthassa élete álmát, és saját céget alapítson.

Óriási lehetőség volt ez, és ő Emmának hála megragadta ezt a lehetőséget. A lány megértette, mennyire fontos számára az anyagi függetlenség, ezért bátorította, hogy menjen.

Jack ifjonti lelkesedésből feleségül kérte, mert azt hitte, így Emma vele tart majd. Magával akarta vinni őt, hiszen szerelmes volt belé, úgy érezte, nem tud nélküle élni. Ha nem voltak együtt, szenvedett, el sem tudta képzelni, hogy nélküle utazzon Amerikába.

Persze így visszatekintve már nevetségesnek találta ezt a nagy sietséget. Emma pont betöltötte a tizennyolcat, ő meg épp végzett a Cambridge Egyetemen – szóval gyakorlatilag gyerekek voltak még, naivak és tapasztalatlanok.

Emma ekkor megköszörülte a torkát, mire Jack észrevette, hogy egy ideje már mereven bámulja a lányt.

– Mindenesetre örülök, hogy találkoztunk – kezdett búcsúzkodni Emma, és még egy kedves mosolyt is sikerült az ajkára varázsolnia. – A rémes körülmények ellenére is. De most, azt hiszem, ideje mennem.

Fázósan összefonta a karját maga előtt, és Jack rájött, hogy nincs rajta kabát.

– Hol a kabátod? – csodálkozott, pedig sejtette a választ.

– A házban, a táskámmal együtt. De nem mehetek be érte a törtétek után. Majd felhívom valamelyik kolléganőmet, és megkérem, hogy hozza el nekem. – Rövid időre elhallgatott, látszott rajta, hogy gondolkodik, aztán erőt vett magán, és megkérdezte:

– Tudsz néhány fontot kölcsönadni buszjegyre?

– Hát persze. – A férfi kibújt a kabátjából, és a vállára terítette. – A zsebemben találsz bőven aprót.

– Köszönöm.

– Nagyon szívesen. – Jack megköszörülte a torkát zavarában, mert a teste azonnal reagált Emma közelségére. – A lakásodba hogyan fogsz bemenni?

Valójában azt sem tudta, hogyan és hol él a lány. Hallotta ugyan, hogy beköltözött Londonba, miután a szülei kénytelenek voltak eladni a cambridge-i villájukat, de semmi egyebet nem hallott róla. Nem is akart róla hallani. A törtétek után úgy vélte, jobban jár, ha távol tartja magát Emmától.

Úgy tervezte, felkeresi őt, amint berendezkedett itt, Londonban, de addig még sok volt a tennivalója. Például találnia kellett egy alkalmas vezetőt az amerikai cége élére, akit aztán felkészít a feladatára.

És akkor arról még szó sem esett, hogy családi jellegű elintéznivalói is voltak.

– Anyám ideiglenesen épp nálam lakik, ő ki tudja nyitni az ajtót – magyarázta Emma fáradt mosollyal.

Jack lassan bólintott, és közben a fejében egymást kergették a gondolatok.

Némi rossz érzéssel állapította meg, hogy nem engedheti el a lányt csak úgy. Mert ha a sajtó mégis felfigyel a botrányra, akkor ott áll majd, mint számár a hegyen. Nyilatkozik valamit, Emma meg, ha rátalálnak, valami egészen mást mond majd, hiszen nem egyeztettek előtte. És abban egészen biztos lehetett, hogy a bulvárlapok hiénái előbb-utóbb felkutatják a lányt.

Egyébként is lett volna Emmához jó néhány kérdése, hiszen rég nem találkoztak. Márpedig ha most elengedi, ezekre a kérdésekre jó eséllyel sosem kap választ.

Nem, most semmiképp nem engedhette elmenni Emmát.

– Figyelj – kezdte óvatosan –, itt lakom alig kétutcányira. Nem jössz be pár percre átmelegedni? Közben beszélgethetnénk... Tudod, nem ártana egyeztetni, hogyan kezeljük a kialakult helyzetet – folytatta a győzködést, miután a lány nem bólintott rá rögtön a tervére. – Te is tudod, milyen tolakodó a sajtó. És ha az újságírók egyszer ott állnak a házunk előtt, valami jól hangzó magyarázattal kell előrukkolnunk. Ha titkolózunk, azzal csak azt érjük el, hogy tovább zaklatnak minket. Nem tudom, te hogy vagy ezzel, de én nagyon nem szeretném, ha a firkászok kutakodni kezdenének a múltamban.

Ezt láthatólag Emma is megértette. Belátás és némi elfogódottság csillant a szemében.

Jack közelebb lépett, de meg is bánta, amikor orrát megcsapta a lány könnyű, édes illata.

– Nem rablom el sok idődet, ígérem. Egy óra bőven elég lesz, hogy mindent megbeszéljünk. Úgyis olyan rég nem találkoztunk. Jó lenne tudni, mi van veled, Em.

Emma kifejezéstelen arccal nézett a férjira. Az apja halála óta tökéletesítette ezt az arckifejezést, mert emögé pompásan elrejthette a valódi érzéseit. Csak remélni tudta, hogy most is megteszi majd önvédelem gyanánt.

Jacknek is volt már szerencséje ehhez a távolságtartó arckifejezéshez. Kettejük nagy tragédiája idején, és az azután következő szomorú napokon.

– Rendben – felelte végül, és sóhajtott egy nagyot.

A férfi biccentett, és előreintett.

– Arra kell mennünk – dünnyögte, és felkészült rá, hogy némán fogják megtenni a hazáig vezető utat a nejével, akit hat éve nem látott.

3. FEJEZET

Szerencsére gyorsan odaértek, Emma nem is bírta volna ki egy perccel sem tovább a férfi nehéz, meleg gyapjúkabátjában. Túl férfiasnak, túl érzékinek találta az illatát, mely erős vágyat keltett benne, és ennek természetesen nem igazán örült.

Lépcsősor vezetett fel az elegáns városi ház bejáratához. A sötét fából készült ajtó olyan fényesre volt polírozva, hogy Emma látta benne a tükörképét, amikor kigyulladt a világítás.

Maga az épület roppant előkelő és drága benyomást keltett, de a berendezés nem nyerte el a lány tetszését. Érdekes stílusa volt, keveredett benne a régi és a modern: a bútorok többnyire antik műremekek voltak értékes mahagóniból, ugyanakkor a tapéták és a függönyök modern stílusukkal keltettek feltűnést.

Jack családja hatalmas vagyonnal rendelkezett. Volt számos házuk szerte az országban, többek között Cambridge-ben is, ahol Jack és Clare, a két testvér felnőtt. De ezt a házat Emma sosem látta. Úgy látszik, nem volt elég ideig együtt Jackkel ahhoz, hogy minden lakásukat megismerje.

– Milyen... különös hely – állapította meg habozva, mert hazudni nem akart, de megbántani sem szeretne volna a férfit.

– Köszönöm – biccentett Jack, aki úgy döntött, nem akad fenn a kétes bókon.

Emma követte a férfit a nappaliba, és meglepődött, milyen komor és sötét az itteni berendezés is. Aztán hirtelen megvilágosodott.

– Ugye a nagyapádé volt a ház? – kérdezte.

– Igen, az övé – bólintott Jack. – Ezt rám hagyta, a másikat, az edinburgh-it pedig Clare-re.

Emma jól emlékezett az öregre. Jack nagyon szerette és tisztelte a nagyapját, aki sikeres üzletember volt, és mellesleg mindig kedvelte Emmát – Jack szüleivel ellentétben. Jack hasonlított is rá, tőle örökölte nemes arcélét és alighanem az üzleti érzékét is.

– Őszinte részvétem a halála miatt – mondta halkán Emma. – Nagyon jó ember volt, biztosan hiányzik.

Szívesen megvigasztalta volna a férfit egy cirógatással, de nem merte megérinteni. Jack mostanáig került mindenfajta testi érintkezést, nyilván nem véletlenül. Emma nem akarta, hogy elhúzódjon tőle, és ugyanakkor érezte, hogy ha meg akarja őrizni a józan eszét, nem tanácsos a tűzzel játszania. Az érzéseket figyelmen kívül hagyva, józanul és tárgyilagosan kellett elrendezniük ezt az ügyet. Akkor talán mindketten megússzák különösebb fájdalom nélkül.

Ha arra gondolt, mi következik most, Emmának kétszeres sebességgel kezdett verni a szíve. Leült a legközelebbi fotelbe, és hátradőlt.

– Találkoztál mostanában Clare-rel? – váltott témát hirtelen. Bármi áron enyhíteni szeretne volna az egyre feszültebb hangulatot.

– A nagyapám temetése óta nem – vallotta be a férfi. – De akkor azt mondta, hogy nagyon boldog, és jól érzi magát Edinburgh-ben. – Most hirtelen Emma szemébe nézett. – Tudod, hogy nagyon hiányzol neki?

A lány elszomorodott.

– Ő is nekem – sóhajtotta. – Rég nem beszéltünk. Tudod, mostanában rémesen elfoglalt vagyok... Elhallgatott, mert rájött, milyen szánalmas ez a kifogás.

Valójában az volt a helyzet, hogy elengedte ezt a barátságot. Hagyta, hogy elsorvadjon.

Emma apjának halála után néhány hónappal Clare Edinburgh-be ment egyetemre, Emma ellenben otthon maradt, és – érthető okokból – nem kezdte el képzőművészeti tanulmányait.

Ez persze még nem lett volna baj, de Clare idővel mindinkább megbántódott, mert Emma egyre butább kifogásokkal tért ki a meghívásai elől, és egyszer sem látogatta meg Skóciában.

Pedig Emmának jó oka volt minderre. Clare nem is sejtette, hogy a barátnője és a bátyja összejöttek, sőt össze is házasodtak. Emma pedig nem tudta, hogyan magyarázza el neki mindezt.

Legfőképpen azt, miért hagyta el Jacket. Miért nem követte férjét az Államokba.

Arról nem is beszélve, hogy Clare nagyon hasonlított Jackre, és Emma már csak ezért sem akarta látni őt. Valóságos fizikai fájdalmat érzett barátnője mosolya láttán, annyira hasonlított Jack mosolyára. És végül azt sem akarta, hogy Clare beszéljen a bátyjáról. Ez mind fájdalmat okozott volna neki, ezért nem látott más megoldást, mint hogy törli az életéből a barátnőjét. Amiért persze mérhetetlenül szégyellte magát.

– Hogy van édesanyád? – érdeklődött kissé ügyetlenül Jack, oldani próbálva a feszültséget.

– Köszönöm, jól – felelte kurtán Emma, aki nem szívesen ecsetelte volna, mennyire megviselte anyját az, hogy apja elveszítette nemcsak a vagyonát, de a jó hírét is. – Franciaországban él, és időközben újra férjhez ment. Most azonban kivételesen nálam lakik, mert felújítják a lakását.

A férfi felsóhajtott, mintha maga is megbánta volna, hogy ilyen banális irányba terelte a beszélgetést.

– Kérsz valamit inni?

– Igen, köszönöm. Jólesne egy whisky, tisztán, jég nélkül. – Emma remélte, hogy az alkohol észhez téríti. Elvégre az emberek gyakran isznak rövidet sokk esetén.

Jack a bárhoz lépett, és kitöltötte az italt.

Emma gyomrában nemhogy múlt volna, csak fokozódott a görcsös, szorongató érzés. Remélte, hogy képes lesz elfogulatlanul beszélni Jackkel, de a férfi hűvös és távolságtartó viselkedése kezdett az idegeire menni.

– Mesélj, hogy megy az elektronikai céged az Egyesült Államokban? – kérdezte derűsen, hogy oldja egy kicsit a hangulatot.

– Jól – felelte kurtán a férfi, és a kezébe nyomta a whiskypoharát.

– Csak nem akarsz leitatni? – tréfákozott Emma a jól megtöltött pohár felé intve, de a férfi nem viszonzta a mosolyát, hanem elfordult, és kibámult az ablakon a sötétségbe.

A lány torka elszorult. Mi ez? Hová tűnt a férje, aki kedves volt, vidám, játékos és szenvedélyes? Mintha egy szigorúan ellenőrzött robotot ültettek volna a helyére, akiben nyoma sem volt a kedvességnek és a humorérzéknek. Pedig Emma azt szerette benne a legjobban. A kedvességét, és azt, hogy a férfi bármikor meg tudta nevetetni.

Abban a reményben, hogy némi bátorságot merít az italból, ledöntött egy nagy korty whiskyt, aztán Jack felé fordult.

– Szóval akkor visszatértél Angliába, hogy nagyapád örökébe lépj, és eleget tegyél a társasági kötelezettségeidnek. – Várakozón forgatta a kezében a metszett kristálypoharat, érezte az üveg mintáit az ujjbegyei alatt.

A férfi ránézett.

– Nos, igen, valóban ez a lényeg. Nem is tudom, hogy magyarázzam meg, de mire sikeressé tettem a saját vállalatomat, és megvettem a lábam Amerikában, rájöttem, mennyire fontos számomra a családom, a származásom. Az, ahonnan jövök.

Összekulcsolta a karját maga előtt, és leült az ablakpárkányra.

– Ma már tisztában vagyok veled, mekkora munka összehozni és egyben tartani egy ilyen komoly örökséget. Az őseim keményen megdolgoztak mindezért, szóval roppant méltánytalan volna, ha fensőbbeségen hátat fordítanék mindennek.

Emmát meglepték ezek a szavak. Arra számított volna inkább, hogy a férfi vonakodik eleget tenni a születésével együtt járó kötelezettségeknek, ha már ennyit küzdött a saját érvényesüléséért.

Másrészről viszont Jack mindig is tudta, mit akar az élettől. És nagyon úgy hangzott, mintha nem valami kényszer hatására, hanem a saját elhatározásából döntött volna úgy, hogy visszatér a hazájába.

Emma megremegett, mintha egy hideg fuvallat suhant volna át a szobán.

Jack homloka ráncba szaladt. Azonnal elhagyta őrhelyét, és a kandallóhoz lépett, hogy megrakja a tüzet.

– Ez azt jelenti, hogy végleg Angliában maradsz? – Emma hangja is megremegett, mert tudta, milyen következményekkel jár ez rá nézve. Nevezetesen, hogy ezentúl bármikor összefuthatnak.

Még hozzá különféle partikon, ahol ő italokat és szendvicseket fog felszolgálni Jacknek, akit a helyi felső tízezer nyilván nem mulaszt el meghívni.

– Igen, mostantól itt szeretnék élni – mondta a férfi, majd meggyújtotta a tüzet. Egy darabig figyelte az első, óvatos lángnyelveket, majd néhányszor ráfújt, hogy a tűz erőre kapjon.

Aztán hirtelen megfordult, és komolyan Emmára nézett.

– Sürgősen meg kellene beszélnünk, mihez kezdjünk most. Úgy értem, mi legyen a házasságunkkal.

A válasz! A válásról akar beszélni!

A lány is tudta, hogy épp ideje hivatalosan is befejezettnek nyilvánítani a házasságukat, valamiért mégis szíven ütötte a gondolat, hogy vége. Ezért is került a férfival az elmúlt hat évben mindenféle kapcsolatot. Mert nem akarta, hogy a válás szóba kerüljön. A gondolatára is rosszul lett, hogy válással végződik kettejük nagy szerelme. Milyen boldogok voltak pedig, milyen bizakodók!

– Azt hiszem, a legjobb lenne, ha mindketten ügyvédet fogadnánk, majd ők lebonyolítják a papírmunkát – javasolta Emma magára kényszerített nyugalommal, pedig legbelül sírt és toporzékolt. – Mert ezt szeretném, ugye?

A férfi nem felelt, csak nézett maga elé.

– Talán újra akarsz nőszülni? – kérdezte félve a lány, és nagyot nyelt.

Nagy megkönnyebbülésére Jack megrázta a fejét.

– Nem. De most, hogy itt vagyok, szeretném rendezni az ügyeimet.

– Még mielőtt a bulvársajtó felfigyel rád?

– Pontosan. És ha már szóba hoztad, nem ártana azt is megbeszélnünk, mit mondunk majd a kapcsolatunkról, ha egyszer csak az orrunk alá dugnak egy mikrofont, mert valakinek, aki Fitzherbert partiján jelen volt, eljár a szája.

Emma vett egy nagy lélegzetet, és úgy tett, mintha gondolkodna.

– Mondhatnánk azt, hogy házasok voltunk, de már elváltunk, és a mai napig barátok maradtunk. Jack tagadólag csóválta a fejét.

– Nagyon gyorsan ki lehet deríteni, hogy még nem váltunk el, szóval ez nem megoldás.

– Akkor mi legyen? – Emma a füle mögé simította a haját. – Mondhatnánk például, hogy a házasságunk már hat éve zátonyra futott, miután elmentél Amerikába. De nem siettünk a válással, mert egyikünk sem szándékozik családot alapítani.

– Tudni akarják majd, miért nem jöttél velem az Államokba – mutatott rá a férfi.

– Válaszolhatnám nekik azt, hogy családi okok miatt maradásra kényszerültem – vetette fel Emma.

– Ebben legalább lenne némi igazság – biccentett Jack. – És az jó. Minél kevesebbet hazudunk, annál könnyebb lesz tartani magunkat hozzá.

– Nem, szerintem ez mégsem a legjobb ötlet – visszakozott Emma. – Újra elkezdenek majd vájkálni a múltamban, előkerül apám ügye, és anyámat is ismét zaklatni kezdik. Márpedig ezt nagyon nem szeretném.

De azt sem akarta, hogy a férfi számára kiderüljön: hosszú évekig mindenki előtt titokban tartotta a kapcsolatukat. Miután pedig a férfi elutazott Amerikába, Emma feje fölött összecsaptak a hullámok, és jobbnak látta, ha teljesen számúzi a gondolatai közül azt, hogy neki valahol messze van egy férje. Minden erejét igénybe vette a mindennapok problémáinak leküzdése, nem volt ideje és ereje egy távházasságot életben tartani és reménykedni.

Nagyon fiatal volt még, amikor ez az egész történt. Egészen pontosan tizennyolc éves. És nagyon jóhiszemű, ami a világ működését illeti. Túlzottan megbízott az emberek jóindulatában, de az apja halálát követő eseményeknek köszönhetően gyorsan felnőtt.

Nem sokat segített volna, ha mindebbe beavatja Jacket. Hogy is magyarázhatta volna neki el a történeteket? A férfi nagyon nehezen engedte ki a kezéből az irányítást, Emma könnyen el tudta képzelni, hogy kiborul majd, ha megtudja, hogy hat évig mindenki előtt letagadta őt.

Úgyis elválnak, teljesen felesleges mindezt szóba hozni.

Emma felsóhajtott, és megmasszírozta lüktető halántékát.

– Nem tudom, kibírom-e, ha a lesifotósok letáboroznak a lakásom előtt. És valószínűleg anyám sem lenne túl boldog, ha ez bekövetkezne.

– Remélem, hogy nem lesz semmi ilyesmi. Talán nem is szivárog ki a történetünk. Ha pedig mégis, akkor még mindig megvan az esélye annak, hogy engem találnak meg a firkászok, téged nem. Ha rákérdeznek, azt fogom mondani nekik, hogy nagyon fiatalon, hirtelen felindulásból házasodtunk össze, de aztán megbántuk. Barátságban váltunk szét, és most, hogy visszatértem Angliába, hivatalosan is benyújtjuk a válást.

Emma biccentett, és közben megpróbálta leplezni szomorúságát. Milyen kár, hogy egy ilyen szép és ígéretes kapcsolatnak így kell véget érnie!

Remélte, hogy csak az alkohol miatt ilyen érzélgős... és ennyire fáradt.

Kezét a szája elé kapta, és próbált elnyomni egy ásítást. Nagyon vágyott már egy jó puha ágyra, ahol elnyújtózhat, sajnos azonban igen messze volt még otthonról: legalább egy átszállással tudott volna csak hazamenni. Ráadásul nem is vágyott igazán haza, beleborzongott a gondolatba, hogy otthon az anyja várja. Nem akart neki beszámolni a ma este történetekről, márpedig az anyja sajnos elég érzékeny antennákkal rendelkezik, vagyis megsejti majd a feszültségét, és faggatni fogja...

Jacknek alighanem sikerült megfejtienie az arckifejezését, mert hirtelen felállt, és odaült mellé.

– Nagyon kimerültnek tűnsz – állapította meg gyöngéden, és a figyelmeisége újfent meghatotta Emmát.

De csak rántott egyet a vállán magabiztosan, jelezve, hogy nincs szüksége segítségre.

– Ez van, ha az ember Jolyon Fitzherbertnek dolgozik. Az a fickó kihajtja az alkalmazottjai lelkét is. Reggel öt óta talpon voltam, hogy ezt a partit megfelelően előkészítsem.

Jack rábámult, olyan meredten, mintha pislogni is elfelejtett volna.

Emma belebizsergett a pillantásába. Állta a férfi tekintetét, és görcsösen igyekezett nem mutatni, mennyire sebezhető.

– Hol laksz? – kérdezte meg Jack.

– Tottenhamben.

– És hogy akartál hazamenni ilyen későn?

– Tudod, az egyszerű halandók ilyenkor buszra szállnak – világosította fel a férfit gunyorosan Emma.

– Szó sem lehet róla, hogy felszállj egy éjszakai buszra! – jelentette ki határozottan a férfi.

– Maradj itt éjszakára. Túltesszük magunkat a viszontlátás sokkján, alszunk egy nagyot, aztán holnap mindent megbeszélünk.

Emma habozott. Majdnem nemet mondott, de aztán rájött, hogy legjobb lesz, ha hallgat a férfiről. Bár nem volt a szíve csücske ez a ház, mégis otthonosnak találta, márpedig ezt régen érezte utoljára. Az otthonát elveszítette hat éve, és vele együtt minden emléket, minden boldog pillanatot. Mindent el kellett adniuk, hogy a nyomasztó adósságtól megszabadulhassanak.

Abban a pillanatban, amikor az apja üzelmeire fény derült, vége volt mindennek. Az egész világuk atomjaira hullott szét.

Emma próbálta elhessegetni a gyász és a csalódottság érzését. Nem akarta, hogy a múltbéli szomorúság rányomja a bélyegét erre a mai estére is.

– Rendben. És nagyon köszönöm. Ma estére itt maradok, de holnap reggel azonnal hazamegyek. A férfi bólintott, és felállt.

– Jó. Az első hálószoba a tiéd az emeleten, a lépcsőtől jobbra. Szép álmokat!

Szép álmokat!

Hiú remény, hogy szépeket fog álmodni, miközben csupán egy vékony fal választja el ettől a jóképű szívtiprótól.

Emma sietve felállt, lesimította a szoknyáját, és megigazította a haját. Nyilván szörnyen nézek ki, gondolta. Főleg Jackhez képest, aki mint mindig, most is úgy festett, mintha skatulyából húzták volna ki.

– Köszönöm – felelte kissé mereven. – Használhatom a telefont? Haza akarok szólni anyámnak, hogy nem megyek haza ma éjjel.

– Az előcsarnokban van egy vezetékes készülék – mondta tompán a férfi.

Olyan idegenül csengett a hangja, hogy Emma meghökkent. Most már ez mindig így lesz? Ilyen kényszeredetten és karót nyelten fognak beszélni egymással?

Gyorsan kimenekült az előcsarnokba.

Feltűnt és kicsit rosszul esett neki, hogy a férfi nem adta oda a mobilját. Bizonyára nem akarta, hogy átbogarásza a telefonkönyvét, vagy olvassgassa az üzeneteit... Nyilván titkol valamit. Vagy talán inkább *valakit*.

De erre most nem akart gondolni, mert ettől csak még rosszabbul érezte volna magát, márpedig rendeznie kellett a sorait, hiszen azt akarta, hogy normálisan csengjen a hangja, ha az anyjával beszél. Nem akarta megijeszteni az asszonyt.

A telefon kicsöngött párszor, és az anyja hangja álmosan csengett, amikor felvette a kagylót. Emma azt mondta neki, hogy elhúzódtott a munka, és lemaradt az utolsó buszról, ezért egy barátnőjénél alszik.

Az anyja válaszából kiderült, hogy egy szavát sem hiszi. Biztosan azt gondolja, hogy bepasiztam, gondolta Emma. És ez nem is áll olyan messze az igazságtól.

Vajon mit szól majd az anyja, ha megtudja az igazat? Valószínűleg megsértődik, amiért korábban nem volt őszinte hozzá. Persze, mire ez a hír a fülébe jut, alighanem a válást is lebonyolítják, szóval nem lesz miért megsértődnie.

Emmát valamiért nem dobta fel a gondolat, hogy hamarosan az anyja lesz az egyetlen hozzátartozója.

Miután elköszönt, és bontotta a vonalat, elindult felfelé az emeletre, a lépcső tetején azonban csaknem beleütközött Jackbe.

– Hát te meg mit keresel itt? – döbrent meg. – Csak nem hallgattad ki a telefonbeszélgetésemet?

– Nem. Megvártalak, hogy megmutathassam a szobádat – jött a válasz, de Emma látta a férfin, hogy hazudik.

– Biztos akartál lenni benne, hogy nem a barátommal vagy a szeretőmmel beszélek, ugye? – kérdezte gúnyosan, és a szeme közben résnyire szűkült.

Jack tettetett csodálkozással vont fel a szemöldökét.

– Hogy lehetne neked barátod vagy szeretőd? Hiszen a feleségem vagy.

Emma dacosan fonta össze a karját a melle előtt.

– Ne izgasd magad, senkire nem kell ráuszítanod a kutyáidat. Nem volt senkim, mióta elmentél. Hosszúra nyúlt a csend.

– Nyilván azt akartad mondani, hogy nem volt senkid, mióta úgy döntöttél, hogy nem jössz velem Amerikába.

Düh és csalódottság öntötte el a lányt, de csak azért sem engedte, hogy ezek az érzések elhatalmasodjanak rajta.

– Nem akarok összeveszni veled, Jack. Hosszú volt ez a mai nap, halasszuk holnapra a problémáink tisztázását, jó?

Azzal kényszeredett mosollyal elsétált a férfi mellett, de Jack megfogta a karját.

– Tényleg nem volt senkid, mióta elmentem?

Emma vett egy nagy levegőt, és bátran a szemébe nézett.

– Nem. Időm sem lett volna rá. Támogatnom kellett anyámat az apám halálát követő nehéz időkben, és különben is éjt nappallá téve dolgoztam, hogy megéljünk. – Rájött, hogy túlságosan keserű a hangja, így erőt vett magán, és csúfondárosan hozzátette: – Neked ellenben, ha hinni lehet az újságoknak, kellemes és változatos lehetett a szerelmi életed.

Már fél évvel Jack elutazását követően megjelentek a világhálón az első fényképek, melyek egy nő – egy hotelmágnás lánya – társaságában mutatták. Ezzel Emma számára végképp bebizonyosodott, hogy a házasságuknak vége. És hogy valójában mégsem törte össze annyira a szívét.

A férfi szeme haragosan megvillant.

– Akkorra már nem volt köztünk semmi! Elhagytál! Inkább anyádat választottad, nem voltál hajlandó követni engem, a férjedet Amerikába.

A lány egy szó nélkül tudomásul vette a szemrehányást. Nem volt semmi kedve vitatkozni. A fáradtság és a feszültség nem túl jó tanácsadó, ráadásul még egyikük sem heverte ki igazán a viszontlátás okozta döbbenetet.

– Soha nem akartalak bántani téged, Jack. Remélem, ezt elhiszed nekem.

Jack közelebb lépett, az arca merev volt, és kifejezéstelen.

– Sokáig vártam rád. Mint egy bolond, úgy vártam, hogy utánam gyere. Hogy meggyászold apádat, és aztán adj nekem egy esélyt. De hiába vártam.

– Tudom, hogy ezt nagyon a szívedre vetted – biccentett a lány. – De nem volt ebben semmi személyes, elhiheted. Nem azért történt így, mert nem szerettelek. Egyszerűen csak rossz volt az időzítés.

A férfi nem felelt, csak nézett rá dermedten.

– Jó éjszakát, Jack! – búcsúzott Emma, és remélte, hogy férje nem érzékeli a mély megbánást, mely ott csengett a hangjában.

Azzal némán elsétált mellette, és bement a szobájába. Csak mikor becsukta az ajtót maga mögött, akkor vette észre, hogy remeg a lába. Kitért karral hanyatt vetette magát a mennyezetes ágyra, és próbálta kipislogni a szemébe toluló könnyeket.

Tudta pontosan, miért dühös rá Jack, miért érzi magát megcsalva és becsapva. És egy ilyen férfi, mint ő, soha nem bocsátja meg, ha valaki fájdalmat okozott neki. Emma nem is vehette igazán rossz néven tőle, hogy elvágott köztük minden köteléket, és egy másik nővel pótolta őt.

Hosszan bámulta maga fölött a faburkolatú mennyezetet. Őt is felzaklatta, hogy annyi év után megint találkoztak. Annak idején Jack elvesztését is éppúgy meggyászolta, mint ahogy az apját – és bár az előbbiről ő maga döntött, ettől még nem volt kevésbé fájdalmas a gyászfolyamat. Csak más.

És már nem volt visszaút. A kár megesett, nem lehetett többé jóvátenni.

Emmában vad, haragos vágyakozás támadt, valahányszor erre gondolt, és sehogy sem tudott szabadulni ettől az érzéstől.

Túl fáradt volt ahhoz is, hogy levetközzön. Bebújt hát a takaró alá, és gondolatban átfutotta a mai örült napot. A szíve közben úgy zakatolt, majd kiugrott a helyéről.

Jack tehát meglepetésszerűen visszatért az életébe, még ha nem is hosszú időre. Hiszen nyilvánvalóan végérvényesen tisztázni akarta a viszonyukat, hogy aztán elfelejthesse őt egyszer s mindenkorra. Valószínűleg azért, hogy újra lehetősége legyen megházasodni, ha egyszer kedve támad hozzá.

Emma fejében egymást kergették az ehhez hasonló zavaros gondolatok, és végül a kimerültsége ellenére teljesen kiszökött a szeméből az álom. A szétválásukat követő első évben gyakran feküdt éjjel álmatlanul az ágyban, miközben a szeméből könnyek peregtek. Jack közelsége, ölelése, kedves, vigasztaló szavai után vágyakozott.

De hiába – és ennek egyedül ő maga volt az oka.

Persze egy idő után neki is eszébe jutott, hogy kereshetne új partnert magának, de mivel rengeteget dolgozott, és még a lelkileg összetört anyjával is neki kellett törődnie, ilyesmire nem maradt ideje. Kénytelen-kelletlen hozzászokott az egyedülléthez, és talán jó is volt így. Nem akart többé sebezhető lenni és segítségre szorulni, hiszen megtanulta, hogy alapvetően csak magára számíthat. Az apja halála miatt már megégette magát egyszer, nem csoda, ha azóta falakat emelt önmaga köré.

Csak ha teljesen a saját kezébe vette a sorsát, akkor érezhette úgy, hogy maga irányítja az életét, és nincs félnivalója.

Nagyot sóhajtva oldalt fordult, szorosán becsavarta magát a takaróba, és abban reménykedett, hogy hamarosan megkönnyül rajta az álom. Majdcsak megtalálja a módját, hogyan tegye túl magát Jack váratlan felbukkanásán. És akkor minden rendbe jön.

Legalábbis Emma ezt gondolta.

Amikor másnap – egy rémálmokkal teli éjszakát követően – nehéz fejjel felébredt, szédelegve

kiszállt az ágyból, és az ablakhoz lépett, hogy megnézze, milyen az idő.

De gyorsan rájött, hogy a mai napon az időjárás lesz a legkisebb baja. Lenn, a ház előtt ugyanis legalább tucatnyian álltak, és láthatóan csak arra vártak, hogy történjen valami érdekes. Amikor Emmát felfedezték az ablakban, azonnal számos objektív szegeződött rá, és számos vaku villant. Képek készültek róla, ahogy megjelent Jack házában ablakában – pillanatokkal azt követően, hogy kiszállt Jack ágyából.

Riadtan hőkölt hátra, és behúzta a függönyt.

Nyilvánvalóan máris híre ment annak, ami tegnap a partin történt. És a sajtóhiénák koncrá éhesen megjelentek a ház előtt.